

บทนำ

ราชวงศ์ชิง รัชสมัยซุ่นจื้อ* ปีที่สิบสี่ (ค.ศ.1657)

ณ ตำหนักฉู่ชิวในเขตพระราชวังต้องห้าม

สายลมเย็นยามบ่ายพัดโชยผ่านระเบียงไม้แกะสลักปะทะผ้าม่านโปร่ง
บางพลิ้วสะบัดราวหมอกควันจางๆ แล้วพัดผ่านเลยเข้าไปลูบไล้เรือนร่าง
คนในห้องอย่างแผ่วเบา

แม้ยามนั้นอากาศจะหนาวเย็นอยู่บ้าง แต่สนมต่งเอ๋อยังคงอยู่ในชุด
คอลึกเปิดเนินอก นอนตะแคงระทดระทวยอยู่บนเตียงกว้างหนานุ่มอย่าง
เกียจคร้าน มุมปากประดับรอยยิ้มน้อยๆ สายตาจับจ้องทวารกซึ่งกำลังหลับ
สนิทอยู่ตรงหน้าอย่างแสนรักใคร่

"ดูสิเพคะ ลูกมีริมฝีปากหยักงามเหมือนใครเอ่ย"

* จักรพรรดิซุ่นจื้อ (ค.ศ.1638-1661) ราชสกุลอ้ายซินเจี๋ยหลัว พระนามเดิมก่อนขึ้นครองราชย์คือ 'ผู้หลิน' ขึ้นครองราชย์บัลลังก์
เมื่อปี ค.ศ.1643

พระสนมกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงอันไพเราะอ่อนหวานพลางไขปลายนิ้วที่ขาวผ่องเขี่ยเล่นที่มุมปากของทารกน้อย ครั้นแล้วก็ต้องเปล่งเสียงอุทานอย่างรัญจวนใจว่า

"อ้อ ฝ่าบาทเพคะ..."

จุมพิตที่เราร้อนจู่โจมมาที่ต้นคอขาวผ่องโค้งงามของนางอย่างกะทันหัน ทำให้นางรีบเบี่ยงกายหนีพลางอ่อนนวยขร้อง

"อย่าเพคะ... จักจี้จ้งเลย"

"ใครใช้ให้เจ้าพอดึ่นขึ้นมากก็ไม่ยอมมองหน้าเรา สมควรถูกลงโทษแล้ว"

ชายหนุ่มผู้มีสีหน้าเย่อหยิ่งถือดีเยี่ยมพลางหยอกเย้า เอ้อมพระหัตถ์ไปคว้าเอวแน่น้อยของสนมต่งเอ้อไว้อย่างรักใคร่หวงแหน พระโขนงจู่ร้อนผ่าวเริ่มต้นจุมพิตจากลำคองไปยังเนินอกขาวผ่อง มุ่งมั่นที่จะเขยชมความนุ่มนวลหอมกรุ่นซึ่งเป็นของพระองค์แต่เพียงผู้เดียว

"อย่าชุกชนสีเพคะ"

สนมต่งเอ้อหัวเราะคิก ดันร่างจักรพรรดิหนุ่มซึ่งกำลังจุมพิตเรื้อนร่างนางไปทั่วอย่างเอาแต่พระทัยออกเบาๆ จากนั้นมอบจุมพิตหวานซึ่งแก่พระองค์คราวหนึ่งเพื่อปลอบประโลม กระซิบเตือนเสียงเบาว่า

"เบาเสียงหน่อยเพคะ ประเดี้ยวลูกก็ตื่นขึ้นหรือ"

"เขาเป็นลูกของเรา ย่อมไม่ก่อกรวนให้เสียเรื่องหรือ"

ผู้หลินทรงตรัสอย่างมีความสุข พระราชดำรัสแสดงออกถึงความรักใคร่ลุ่มหลง

"ในอนาคต แผ่นดินของเราและทุกสิ่งทุกอย่างของเราจะส่งมอบให้เขาครอบครองต่อไป!"

ทารกน้อยมิใช่พระโอรสองค์แรกที่พระองค์ทรงโปรดปราน เพียงแต่ มารดาของเขาคือสนมต่งเอ้อซึ่งพระองค์ทรงรักใคร่อย่างสุดซึ้ง ทำให้พอล้ม ตาตุโลกทารกน้อยก็ได้รับความรักใคร่เอ็นดูจากพระองค์อย่างที่พระโอรส องค์อื่นๆ ไม่มีวันจะได้รับ

"อย่าเพคะ"

พอได้ยินเช่นนั้นสนมต่งเอ้อก็ใจหายวาบ ใบหน้าเปลี่ยนสีในทันที รีบ ใช้นิ้วเรียวงามเตะพระโอรสผู้ของจักรพรรดิหนุ่มเพื่อยับยั้งคำตรัสของ พระองค์ไว้

"ขอร้องเกิดเพคะ...อย่ารับสั่งถึงเรื่องนี้อีกเลย"

ผู้ลึบทรงรวบมือเรียวงามดุจหยกของนางไว้ในพระหัตถ์ เตะพระโอรสผู้ จุ่มพิตอย่างทะนุถนอม เมื่อทอดพระเนตรเห็นสีหน้าท่าทางไม่สบายใจของ สนมสุดที่รักก็ทรงเลิกพระขนงขึ้นเล็กน้อยพลางรับสั่งถาม

"เป็นอะไร เจ้าไม่สบายใจหรือ"

สนมต่งเอ้อเลื่อนมือขึ้นโอบรอบคอของอีกฝ่าย ชุกใบหน้าเปล่งปลั่ง แดงระเรื่อกับพระอุระของพระองค์ กระซิบเสียงเบาว่า

"ฝ่าบาททรงเอ็นดูหม่อมฉัน เรื่องนี้หม่อมฉันทราบดี แต่ว่าเกี่ยวกับ เรื่องการแต่งตั้งรัชทายาทนั้น...ขอให้พระองค์ทรงอย่า..."

"เขาเป็นลูกที่เจ้ามิให้ข้า ข้าจะแต่งตั้งเขาเป็นรัชทายาท"

ผู้ลึบทรงดันร่างนางลงบนเตียง จากนั้นทาบพระวรกายตามลงไป พลางรับสั่งอย่างเปิดเผยถึงความรักที่พระองค์ทรงมีต่อนาง

"แต่ว่าลูกน้อยยังอายุไม่ครบเดือนเลยเพคะ"

"เรื่องที่เราตัดสินใจแล้วไม่มีคำว่าแต่ว่า อีกอย่าง เรื่องการแต่งตั้ง

รัชทายาทจัดการให้เร็วได้เท่าไรยิ่งเป็นการดี"

ทรงไม่ปฏิเสธว่าพระองค์ออกจะมีพระทัยลำเอียงอยู่บ้าง

ผู้หลินทรงประทับจุมพิตอย่างดูดีมีเพื่อตัดบทความกลัดกลุ้มของนาง
ตั้งความสนใจของนางมาไว้ที่พระองค์แต่เพียงผู้เดียว

ภายในวังที่เต็มไปด้วยการแก่งแย่งชิงดีนี้ สนมต่งเอ้อไม่เพียงเพียงอย่าง
ก้าวเข้ามาไม่นานก็ได้รับการแต่งตั้งเป็นพระสนม ทั้งยังได้ความรักใคร่
โปรดปรานจากจักรพรรดิหนุ่มไปครองเพียงคนเดียว นางในยามนี้สมควร
มีความสุขและพึงพอใจอย่างเหลือล้น ทว่าความสุขเช่นนี้กลับทำให้นาง
บังเกิดความหวาดกลัวขึ้น

"ฝ่าบาทเพคะ..."

สนมต่งเอ้อหลบหายใจน้อยๆ พยายามดิ้นรนจนหลุดจากจุมพิตเอา
แต่พระทัยของผู้หลิน รวบเสื้อผ้าให้เข้าที่พลงดันกายจะลุกขึ้น

ผู้หลินรวบรวมนางมากอดไว้แนบพระอุระอีกครั้งอย่างไม่รีบร้อน จาก
นั้นเพียงนอนตะแคงใช้พระหัตถ์ทำพระหนู ทอดพระเนตรหัวไหล่กลมกลิ้ง
งดงามที่เผยให้เห็นอยู่รำไรของสนมรักอย่างหวงแหนเป็นเจ้าของ รับสั่งว่า

"ไม่เพียงแต่งตั้งรัชทายาทเท่านั้น เรายังจะแต่งตั้งเจ้าเป็นพระอัครมเหสี
ของเราอีกด้วย"

"เป็น...เป็นพระอัครมเหสี!?"

คราวนี้สนมต่งเอ้อแตกตื่นจนใบหน้าซีดขาว นางรีบส่ายหน้าปฏิเสธ
อย่างลนลาน

"ไม่ได้เพคะฝ่าบาท!"

จักรพรรดิหนุ่มก็ได้รับสั่งปลดพระอัครมเหสีไปหนึ่งองค์แล้ว หากทรง

ปลดพระอัครมเหสีองค์ปัจจุบันอีกคนผลลัพธ์จะเป็นอย่างไรบ้างนางมิกล่า
จะคาดเดา

"เจ้าให้กำเนิดโอรสแก่เราอย่างลำบากยากเย็น แต่งตั้งเป็นพระอัครมเหสี
ทำไมจะทำได้"

คำรับสั่งที่แข็งกร้าวของผู้หลินทำให้สนมต่งแอ่ตัวสั่นสะท้าน

ความหลงใหลที่พระองค์ทรงมีต่อนางในช่วงที่ผ่านมามีหรือนางจะไม่
เข้าใจ เพียงแต่ความหลงใหลเช่นนี้ได้สร้างความอิจฉาริษยาขึ้นในบรรดา
สนมและชายาของพระองค์อยู่แต่แรกแล้ว หากพระองค์ทรงยินกรานที่จะยก
นางขึ้นเป็นพระอัครมเหสีอีก เกรงว่าการแก่งแย่งชิงดีภายในวังจะต้องเปิด
ฉากอย่างดุเดือดเลือดพล่านหนักขึ้นไปอีก สถานการณ์เช่นนี้นางจะรับมือ
ไหวได้อย่างไร

นางลู่บไล้พระพักตร์ที่สง่างามของผู้หลิน ขอร้องจากส่วนลึกของหัวใจ
ว่า

"ผู้ที่ให้กำเนิดพระโอรสแก่พระองค์มิได้มีหม่อมฉันเพียงคนเดียว
ฝ่าบาททรงสละเวลามาอยู่เคียงข้างกาย หม่อมฉันก็พอใจอย่างเหลือล้นแล้ว
ขอให้ฝ่าบาทอย่าได้สิ้นเปลืองพระทัยทำสิ่งอื่นใดเพื่อหม่อมฉันอีกเลยพะคะ"

"เราต้องการจะแต่งตั้งเจ้าเป็นพระอัครมเหสี ในอนาคตเจ้ายังต้องเป็น
พระชนนี พระอัยยิกา นี่คือการพิสูจน์ความรักที่เรามีต่อเจ้า"

ผู้หลินรับสั่งอย่างเร่าร้อนฮึกเหิม ทรงไม่สนพระทัยสักนิดถึงความ
กังวลใจของสนมรัก

นางยังคงสั่นหน้าปฏิเสธ คิดจะทักท้วงอย่างเด็ดเดี่ยวต่อไป

"หม่อมฉันไม่ต้องการการพิสูจน์เช่นนี้ ขอเพียงฝ่าบาท...อ้อ..."

คำพูดถูกกลืนหายไปกับจุ่มพิตอันอ่อนหวานของผู้หลิน
บนเตียงหนานุ่ม เรือนร่างที่อิงแอบอย่างแนบชิดเริ่มเบียดเข้าหากัน
อย่างเร้าร้อนอีกครั้ง ผู้หลินทรงพยายามแสดงความรักอย่างสุดฝีมือเพื่อให้
สนมต่งเอ้อเคลิบเคลิ้มไปกับรสสัมผัสอันนุ่มนวลเต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก
ใคร่ของพระองค์ สลัดหลุดจากความกลัดกลุ้มกังวลใจไปชั่วคราว

ภายในม่านโปร่งบาง เสียงครวญครางเบาๆ อันรัญจวนใจ กลืนอายุ
แห่งความรักอันหวานชื่นแผ่กระจายออกปกคลุมไปทั่วห้อง

ผ่านไปพักใหญ่ผู้หลินก็ทรงสอดร่างสนมรักไว้อย่างอึดอ้อมพระทัย
บรรจงคลี่ผ้าห่มไหมออกคลุมเรือนร่างของคนทั้งสอง ขณะจะรับสั่งอย่าง
อ่อนหวานปลอบโยนนางในดวงใจอีกสักหลายประโยค ทารกน้อยที่นอนหลับ
สนิทอยู่ด้านข้างพลันอ้าปากแผดเสียงร้องให้ดังจ้า

"ดูสิเพคะ ทรงปลุกลูกน้อยตื่นแล้ว"

สนมต่งเอ้อยันกายลุกขึ้นเพื่อปลอบประโลมทารกน้อย

"เมื่อสักครู่หน้าจะเรียกแม่นมมาอุ้มเขาออกไปนะเพคะ"

"ไม่เป็นไรหรอก ให้เขาได้รับรู้ถึงความรักของบิดามารดาตั้งแต่เล็ก
นี่มิใช่เรื่องไม่ดียามสักหน่อย"

ผู้หลินซุกพระพักตร์ลงกับชอกคอขาวผ่องของนางอย่างซุกซน

"หน้าไม่อาย"

นางสะบัดเสียงอย่างเอียงอาย

"เขาคือโอรสอันดับหนึ่งของเรา เราไม่เพียงต้องการให้เขาเป็นกษัตริย์
ที่มีความรับผิดชอบ มีสายตามองการณ์ไกล เรายังต้องการให้เขารู้จักโลเล่
ตามหารักแท้ของตัวเอง ไม่ใช่เอาแต่สนใจในเรื่องอำนาจและความมั่งคั่งใน

ราชสำนักจนถึงกับยอมถูกบีบบังคับให้แต่งงานกับสตรีเยนขาไว้ความรู้สึกที่ตัวเองไม่รัก..."

ผู้ลึนทรงเผยถึงความรู้สึกที่พระองค์เก็บซ่อนลึกไว้ในพระทัย นับตั้งแต่ขึ้นครองราชย์เมื่อพระชนมายุได้หกชันษา อิศรเสรีของพระองค์ก็ถูกกักขังเอาไว้ด้วยฐานะขององค์จักรพรรดิ แม้กระทั่งเรื่องการแต่งตั้งพระอัครมเหสีคัดเลือกพระสนมยังจำเป็นต้องประเมินควบคู่ไปกับสถานการณ์ทั้งภายในและภายนอกของราชสำนัก ไม่เหลือที่ไว้ให้พระองค์ได้ตัดสินใจพระทัย จวบจนได้พบกับสนมต่งเอ้อพระองค์จึงรับรู้ถึงรสชาติและความสุขของความรักอันตราตรึงใจ

ต่อหน้านาง พระองค์มิใช่จักรพรรดิ แต่เป็นเพียงชายหนุ่มธรรมดาๆ ที่ตกอยู่ในห่วงแห่งความรัก

"การรับตัวเจ้าเข้าวังถือเป็นการตัดสินใจที่ซื่อสัตย์ต่อความรู้สึกของตัวเองที่สุดในชีวิตเรา"

พระองค์ทรงยื่นพระพักตร์ไปกระซิบที่ริมหูอย่างอ่อนหวาน สนมต่งเอ้อกอดตอบเรือนร่างที่แข็งแกร่ง กล่าวอย่างกลัดกลุ้มใจว่า "หากฝ่าบาททรงรักใคร่เอ็นดูหม่อมฉันจริง ก็อย่าทรงออกพระพักตร์แทนหม่อมฉันจนเกินไปเลยเพคะ ยังไม่ต้องนำตำแหน่งจักรพรรดิอันสูงศักดิ์เรื่องอำนาจมากดทับไว้บนบ้านน้อยๆ ของลูกเราเลย บางทีสำหรับเขาแล้วมันอาจจะ..."

"ไม่ได้!"

ผู้ลึนทรงดัดบททันควัน พระพักตร์แสดงการตัดสินใจพระทัยอย่างเฉียบขาด

"พู่นี่ในพิธีอวยพรวันเกิด เราจะประกาศให้ขุนนางอำมาตย์ทุกคนในราชสำนักเข้าใจกระจ่างว่าใครคือรัชทายาทที่ถูกต้องตามกฎหมายในอนาคต!"

สนมต่งเอ้อเรื้อนร่างสิ้นสะท้าน เข้าใจเป็นอย่างดีถึงพระประสงค์ที่แท้จริงของพระองค์

"ฝ่าบาท..."

"เราไม่อนุญาตให้ใครหน้าไหนบังอาจสงสัยในฐานะของเจ้า"

ทรงลูบไล้หัวไหล่เปล่าเปลือยของนางเบาๆ สีพระพักตร์เต็มไปด้วยความดีอื้อ

ความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์และนางเคยถูกคนในวังและราชสำนักขัดขวางโจมตีมาหลายครั้งแล้ว ถึงพระองค์จะมีฐานะสูงส่งเป็นถึงจักรพรรดิ แต่ก็จะต่อสู้จนสามารถรั้งนางไว้อย่างทะนุถนอมรักใคร่อยู่ข้างกายก็นับว่าไม่ใช่เรื่องง่าย พระองค์จะไม่อนุญาตให้ใครหน้าไหนมาบังอาจสอดมือขัดขวางอีกต่อไป

สนมต่งเอ้อถอนใจด้วยความทุกข์ระทมเบาๆ รวบร่างลุกน้อยขึ้นอุ้มไว้แนบอก ในใจบังเกิดความหวั่นวิตกและลางสังหรณ์เลวร้ายขึ้นเลื่อนราง นางไม่อยากจะฝันพระอัคธมเหสี ยิ่งไม่เคยคิดจะเป็นพระชนนี ที่นางต้องการคือ...ขอเพียงได้อยู่ใกล้ชิดกับพระองค์เท่านั้น!

แต่ผู้หลินคือจักรพรรดิของราชวงศ์ชิง พระองค์ย่อมมีเจตนาของตัวเอง เมื่อทอดพระเนตรเห็นสนมต่งเอ้อนั่งเงียบไปอย่างไม่สบายใจ ผู้หลินก็ทรงใช้พระหัตถ์รวบร่างสองแม่ลูกมากอดไว้ รับสั่งเบาๆ ว่า

"หรือว่าเจ้าไม่อยากจะปกครองแผ่นดินที่งดงามแห่งนี้ร่วมกับเรา ไม่อยากให้ลูกของพวกเราได้เป็นสัญลักษณ์แห่งความเคารพบูชาของพสกนิกร

ทั้งแผ่นดิน"

"ในเมื่อฝ่าบาททรงตัดสินพระทัยเด็ดขาดแล้ว ก็ทำตามความประสงค์
ของพระองค์เถิดเพคะ"

สนมตั้งเฝ้าตอบพลางหลุบสายตาลงต่ำ ไม่คิดจะได้เถียงขัดแย้งอีก
ต่อไป ขอเพียงลูกน้อยของนางได้เติบโตเป็นหนุ่มอย่างปลอดภัยไร้เรื่องราว
นางก็ไม่ต้องการสิ่งใดอีกแล้วในชีวิตนี้

เมื่อทรงโอบกอดสิ่งล้ำค่าที่สุดในชีวิตทั้งสองของพระองค์ พระทัยของ
จักรพรรดิซุ่นจื้อก็เปี่ยมล้นไปด้วยความภาคภูมิใจและตระหนง

ที่ผ่านมาพระองค์ทรงขึ้นครองราชย์ตั้งแต่พระชนมายุยังน้อย ไม่มี
ปัญญาจะควบคุมอำนาจการปกครองและอำนาจในการแต่งงานไว้ในพระหัตถ์
ของพระองค์เอง แต่ในอนาคตพระองค์จะไม่ยอมให้พระโอรสสุดที่รักต้อง
เจริญรอยตามอีกต่อไป พระองค์จะปูทางที่ราบรื่นเพียบพร้อมไว้ให้เขาสาย
หนึ่ง ให้เขาสามารถควบคุมชะตาชีวิตของตัวเอง ของแผ่นดิน และแน่นอน
ว่าต้องรวมไปถึงความรักของเขาด้วย

7

ราชวงศ์ชิง รัชสมัยคังซีปีที่สี่สิบเอ็ด (ค.ศ. 1682)

ช่วงเวลายี่สิบห้าปีเพียงพอให้เกิดการเปลี่ยนยุคการปกครอง เพียงพอที่จะเพาะบ่มจักรพรรดิผู้ปรีชาสามารถเป็นเลิศในแผ่นดิน และเพียงพอให้ทารกน้อยคนหนึ่งได้เติบโตเป็นโจรสลัดที่เรื่องอำนาจที่สุดในคาบมหาสมุทร ระยะเวลาอาจเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในความสำเร็จ แต่ไม่ใช่ในทุกกรณีไป ปัจจัยที่สำคัญที่สุดยังคงต้องอาศัยความสามารถที่แท้จริงของคนผู้นั้นด้วย

'เขา' ก็คือตัวแทนของความสามารถที่แท้จริงนั่นเอง!

ชายในชุดดำผมเผ้าปลิวสยายเพราะแรงลมกระตุกมูมปากเป็นรอยยิ้มเย้ยหยันขณะโยนกระจกกมองไกลในมือพลางสั่งการว่า

"คอยจับตาดูการเคลื่อนไหวของพวกมันไว้"

ภายใต้แสงอาทิตย์อันแรงกล้า กระจกกมองไกลซึ่งลอยอยู่กลางอากาศ